

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník V

Číslo 10

Prosinec 2000

Z OBSAHU:

Schola od 3A

STRANA 4

Zdislava a jubilejní rok

STRANA 4

Tříkrálová sbírka je mostem

STRANA 7

Sportovní zpravodajství

STRANA 8

Vítáme Tě u nás v Lovosicích

STRANA 13

Pravda o Santa Clausovi

STRANA 16

www.qwert.cz/zdislava

Požehnaný závěr Jubilejního roku 2000 a vstup do třetího křesťanského tisíciletí přeje nejen Vám, ale i celé Církvi redakce Zdislavy

Dluhy budou odepsány

LONDÝN 2. prosince (ČTK) – Británie se rozhodla, že odepíše úroky z dluhů 41 nejchudších zemí světa v celkové částce jedné miliardy liber (56 miliard Kč). Předpokladem je, že peníze půjdou na zdravotní péči, školství a na programy boje s chudobou. Sdělil to dnes v Londýně britský ministr financí Gordon Brown.

Část dluhů 20 zemí, mezi nimi Kamerunu, Hondurasu a Senegal, má být odepsána okamžitě a zbývajícím 21 budou úroky zadržovány do té doby, než tam skončí válečné konflikty a tyto země se zaváží, že zmírní chudobu a zlepší zdravotnictví a školství. „Musíme samozřejmě zajistit, aby tyto finance nebyly vydávány na zbraně místo na boj s chudobou,“ prohlásil ministr. Na shromáždění, které uspořádala skupina Jubileum 2000, usilující o odepsání dluhů rozvojových zemí, Brown vyzval ostatní státy, aby následovaly příkladu Británie.

Oblastní charita v Mostě

Most: Oblastní charita v severočeském Mostě byla slavnostně otevřena 13. prosince v 10.00 hodin v Jilemnického ulici 1929 (nedaleko centra). Slavnosti byl přítomen mostecký primátor Jiří Šulc a prostory požehnal litoměřický biskup Josef Koukl. Oblastní charita se bude především věnovat romské mládeži, zejména předškolním dětem.

Rezignace předsedy ERC Pavla Smetany

Praha: Okamžitou rezignaci podal dosavadní předseda Eku-
menické rady církví (ERC), synodní senior Českobratrské

církvě evangelické Mgr. Pavel Smetana, při mimořádném zasedání prezidia ERC 7. 12. 2000. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že „nedokázal zabránit vnitřní polarizaci mezi členskými církvemi ve věci přípravy zákona o církvích a náboženských společnostech“.

Do řádného zasedání prezidia dne 22.1.2001 zastupuje ERC dosavadní místopředseda Mgr. Pavel Černý, předseda Církve bratrské.

5. kolo rozhovorů Svatý stolec – ČR

Praha: Jednání mezi Svatým stolicem a Českou republikou pokračovala 15. listopadu již pátým kolem vzájemných rozhovorů. Tématem jednání bylo především právní postavení Římsko- a Řeckokatolické církve v České republice.

Konkrétně se hovořilo o právním postavení církve jako takové, o vzniku odvozených právnických osob a o postavení České biskupské konference. V pracovních skupinách budou rozpracovány články, které se týkají jednotlivých oblastí vztahů mezi církví a státem (armáda, školství atd.). Články mají být zpracovány do konce ledna 2001. Poté se má sejít celá komise, která se bude zabývat celkovým textem připravované mezinárodní dohody.

První schůzka zástupců katolické církve a zástupců státu, na které bylo zahájeno jednání mezi Svatým stolicem a ČR o přípravě mezinárodní dohody se konala 6. dubna letošního roku. Církevní delegaci předsedá apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa, za český stát vede jednání náměstek ministra zahraničí Martin Palouš.

ČR patří spolu se Slovinskem k posledním zemím střední a východní Evropy, které smlouvu se Svatým stolicem dosud nemají uzavřenou.

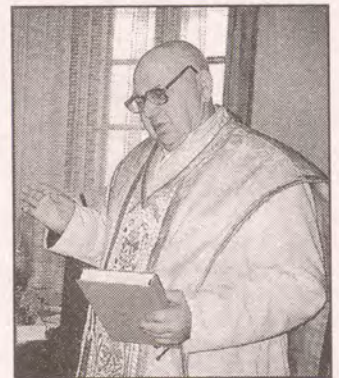
Jablonecký chrámový sbor se zúčastnil slavnostního rozsvícení vánočního stromu, který uspořádalo Město Jablonec nad Nisou před radnicí. Narozdíl od ostatních účinkujících sbor nezpíval před zaplněným náměstím koledy, ale adventní písně.

Vzpomínáme

Devátého ledna to bude právě jeden rok, co byl z tohoto světa povolán P. Josef Buchta. Byl vysvěcen v roce 1938 na Kristova kněze, a po působení v Českých Budějovicích zasvětil v roce 1955 svůj život službě v litoměřické diecézi.

Vděčně vzpomínají farníci z farností Plazy, Březno u Mladé Boleslavi a Všeborsko a hospodyně Ludmila

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Číslo účtu: 963293379/0800
Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.
Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek
Jazyková úprava tohoto čísla: V. Fišerová
Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.
Distribuce: redakce — příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001
125 Kč + poštovné
Registrace: MK ČR 7397
ISSN 1211-3042
Ročník V., číslo 10
Datum vydání: 17. 12. 2000. Uzávěrka příštího čísla: 4. 1. 2001
Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v lednu

Narozeniny

1. 1. PRCHAL Rudolf – 69 let
1. 1. KOŠMIDEK Antoni – 36 let
2. 1. CUKR Josef SJ – 84 let
3. 1. KUBÍČEK Ladislav – 75 let
4. 1. VINDUŠKA Oldřich – 83 let
6. 1. ŠTASTNÝ Hynek – 67 let
7. 1. BOCHENEK Stanisław – 54 let
16. 1. ČERVINKA Václav Mons. – 79 let
16. 1. MATFIAK Milan – 48 let
20. 1. VRANÝ Vilém, jáhen – 68 let
20. 1. SUCHARDA Jiří – 43 let
21. 1. STEJSKAL Josef – 79 let
21. 1. WALA Rafal – 31 let
24. 1. TOMŠÍK František – 80 let
24. 1. MIKUSZEWSKI Krzysztof MS – 32 let
31. 1. CHMELAR Jan – 70 let

Svěcení

4. 1. HURT Josef – 4 roky

Jubilejní rok 2000 končí

V předvečer slavnosti Zjevení Páně končí milostivé léto. V několika člancích jsem se snažil přiblížit tuto významnou událost a doufám, že se mi to aspoň trochu podařilo. Chtěl bych ještě upozornit na několik dat ze závěru kalendáře; jsou to akce, které se odehrávají hlavně ve sv. Petru v Římě. Na druhou neděli v adventě, 10. 12. 2000, se v bazilice sv. Petra v Římě, slaví jubileum katechetistů, následující třetí adventní neděli, 17. 12. 2000, se tamtéž slaví jubileum světa divadla. Na Nový rok 1. 1. 2001, na slavnost Matky Boží Panny Marie, je XXXIII. světový den míru a na vigílii slavnosti Zjevení Páně po prvních nešporách se uzavře Svatá brána v bazilice Sv. Jana v Lateráně, Santa Maria Maggiore, sv. Pavla za hradbami.

Po celou dobu trvání milostivého léta jsme měli možnost získávání velkého množství plodů tohoto jubilejního roku. Po celé naší vlasti byly vyčleněny chrámy, kde za určitých podmínek bylo možno získat plnomocné odpustky. V jednom svém článku jsem vám dával takový návod k určité zvláštní turistice – návštěvě jubilejních kostelů. Nejen v naší diecézi se rozšířily pobožnosti prvních sobot na mariánských poutních místech a bylo by velice dobré, kdyby se z těchto prvních sobot stala trvalá tradice.

Myslím si, že bychom měli žít i v dalších letech, jako by ten milostivý rok neskončil, jako by stále trval.

P. Jan Chmelar, Česká Lípa

PROJEVILA SE BOŽÍ DOBROTA, KTERÁ PŘINÁŠÍ SPÁSU VŠEM

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem. To je to hlavní: Boží dobrota přinášející všem spásu. My lidé 20. století, pyšní na své vynálezy a techniku, kteří dovedeme oslavovat hlavně sami sebe, jsme zanesli Vánoce balastem sentimentality a cituplnou náladou, takže pro stromečky, svíčky a dárky nevidíme často Božího Syna přinášejícího všem spásu. Jenže jak mohou potom Vánoce plnit účel, pro který je křesťané vůbec slaví?

A k čemu přináší Boží Syn spásu? Protože jí lidstvo ztratilo. Samo od sebe se jí vzdalo. Znáte mnozí, nebo jste alespoň slyšeli, onen podivuhodný příběh už z pradějin lidstva, jak jej líčí Bible na samém začátku.

Dva lidé, muž a žena, skrytí a chvějící se strachem před Bohem, jehož zákaz překročili. Skličuje je strach před trestem i výčitky svědomí nad spáchaným hříchem. A trest nenechává na sebe dlouho čekat, následuje vzápětí. *Vyhnáni z ráje a postaveni do těžkosti a bojů života.* Bolest, utrpení a smrt – to byl jejich další životní úděl. A to nejhorší – nemohli znovu k Bohu přijít, jsou vyloučeni z jeho přátelství, z jeho lásky.

Avšak Bůh sám takový nenormální stav nesnáší. Proto se smilovává. Proto sám podává pomocnou ruku. Vždyť bez ní by si lidé nepomohli. Boží Syn přichází, když je nejhůř, aby všechno napravil a odcínil. Opouští nebe, rodí se ve chlévě, žije v chudobě, poznává veškerou tíhu života i lidskou zlobu. Tupili ho, pronásledovali ho, osočovali a nakonec přibili na kříž. Lidé, jimž přináší spásu. A on přece nepřestává projevovat svou dobrotu a lásku všem, a až do konce.

Sám tím nezíská nic. Sám pro sebe nic, zato však všechno pro nás. A přináší, jak právě Vánoce nejlépe ukazují, radost: vnitřní pravou radost, radost lidského srdce, které si toto vše uvědomuje a ukazuje vděčnost, přináší pokoj, hluboký vnitřní

mír, jaký dává Bůh, a přináší štěstí a spokojenost i při všech životních zkouškách. Ale to hlavní, co přináší: *vykoupení, spásu, možnost nového přístupu člověka k Bohu.*

Ježíš Kristus pro nás udělal nemírně mnoho: Přinesl svůj život v obět' z lásky k nám a otevřel nám nebe. Více pro nás udělat nemohl. A jde jen o to, aby to, co nám přinesl, se u nás setkal s odevzouvou a přineslo užitek, aby to nevyznělo nadarmo.

Žijme proto tak, abychom mohli být pozitivně ohodnoceni samým Bohem, před nímž člověk nic neskryje, před nímž je život člověka jako otevřená dlaň. Žijme tak, aby nás i naše okolí a prostředí mohlo pozitivně hodnotit, abychom byli vždy přínosem pro všechny, mezi nimiž žijeme. Žijme tak, aby nás i naše vlastní nitro naplňovalo blahým pocitem, že nežijeme nadarmo, že jsme platnými členy lidské společnosti, že *žijeme tak, jak člověk žít má.*

Bůh pro nás udělal všechno a dělá to stále. Ale to, co bylo právě řečeno, žádá zase po nás. I my se musíme přičinit. „Přičiň se, človče, a Bůh ti požehná.“ Musíme na tom dobru, které Bůh pro nás začal, sami spolupracovat. „Bůh, který tě vykoupil bez tebe, nespasí tě bez tebe“, bez tvé spolupráce, bez tvé snahy.

Proto nás vybízí apoštol, „abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto čase rozvážně, spravedlivě a zbožně“ a abychom byli „horliví v konání všeho možného dobra.“

Alespoň o to se upřímně snažme: *žít rozvážně, spravedlivě a být horliví v konání dobra.* Pak ta Boží dobrota, která přináší spásu všem, ji bezpochyby a po zásluze přidělí jednou i jednomu každému z nás. A tak se na nás naplní ta nejpodstatnější a nejdůležitější myšlenka celých Vánoc: *Boží dobrota přinášející spásu všem.*

P. František Opletal, arciděkan v Liberci a kanovník

Schola od 3A aneb co to je za název?

Jsme seskupení, které v průběhu let často měnilo obsazení. Vzniknout mohlo díky porozumění a vstřícnosti P. Františka Opletala, libereckého arciděkana a litoměřického kanovníka, který již mnoho let dává prostor pravidelnému mládežnickému zpěvu při mších svatých v kostele sv. Antonína Velikého v Liberci.

Tam asi v r. 1994 začala působit skupinka, ze které vzniklo jádro dnešní scholy. Název vznikl při jednom z ekumenických koncertů. Jak se máme pojmenovat? Pravidelně hráváme „u Antonína Velikého“, příležitostně a s vřelým přijetím *P. Antonína „u Antonína Paduánského“*, z jehož farnosti většinou jsme. A tolik Antonínů najednou? To je přece jasná charakteristika – „3A“! Omluva by mohla patřit sv. Janu Křtiteli (jemuž je zasvěcen kostel v Liberci – Rochlici, kde také občas zpíváme) i P. Opletalovi – iniciály jejich jmen se do názvu nedostaly.

Náš zpěv je podřízen skutečnosti, že doprovázíme mši svatou. Co to znamená? Chápeme

to především jako službu. Proto jsme se z větší části zaměřili na zpěv ník HOSANA, aby se k nám lidé mohli přidat. Méně často používáme písně z jiných zdrojů. Na tomto místě bychom chtěli poděkovat všem známým i neznámým autorům písní.

Zpočátku vznikaly úpravy písní a rozdělení hlasů spontánně, často měla prostor improvizace. Jak se k nám ale přidávaly (a pak zase odcházely) další studentky, bylo třeba zavést řád a více využít potenciál zpěvaček (hlavně sester Martiny, Veroniky a Marušky Cvejnových) i flétníků (nejdříve Magdy Záhorové, po ní Marušky Cvejnové - dnes obě studují příčinou flétnu na konzervatoři).

A tak začal od r. 1995 Zdeněk Glaser (v té době otec tří synů, dnes i jedné holčičky) připravovat aranže i flétnový doprovod do not. Na zkouškách jsme pak už nemuseli vymýšlet, zbylo více času na trénování. Zdeněk tím na sebe převzal zodpovědnost za působení scholy. Když

malá Dominika viděla tatínka dirigovat, konstatovala, že „dělá na ostatní ty, ty, ty“.

Časem přibyla další kytara – Honza Březina (dnes student MFF UK v Praze) a el. baskytara – Aleš Valenta (dnes studuje v semináři v Praze). Na čas jsme měli i dvanáctistrunnou kytaru, dokud Járu Cvejna, strýce výše zmiňovaných sester a tehdy otce pěti (dnes již sedmi) dětí, nepohltilo podnikání (dobře, že si našel chvíli alespoň na nahrávání). S po-

ZDISLAVA a jubilejní rok

Milí a trpěliví předplatitelé, náš časopis v jubilejním roce prožil mnoho změn, které jste sice na jeho stránkách nemohli postřehnout, ale které pro jeho další existenci byly životně důležité. Výsledkem všech těchto změn je především to, že se výroba a distribuce časopisu dostává z dlouholetého provizoria. Redakce má své pevné sídlo, průhledně vedené účetnictví, zodpovědné redaktory a především odolává úspěšně změnám v poštovní oblasti. Bohužel vývoj cen poštovních služeb a vývoj v této oblasti všeobecně už opravdu neumožnil zachovat výši předplatného na úrovni minulých let. Proto mě velmi mrzí názo-

ry z některých dopisů, že se jedná o můj osobní prospěch nebo dokonce o okrádání. Zvláště když věřím, že úroveň Zdislavy jako diecézního časopisu je podstatně lepší než dříve.

Změny však nejsou u konce. V prvním roce nového tisíciletí nás čeká ještě několik dalších změn v oblasti distribuce (balení a rozesílání). Také zpracovávání příspěvků – přepisování, korektury a sazba – bude, dá-li Bůh, jednodušší díky stále rostoucím technickým možnostem a internetu.

Ještě několik osobních slov z pohledu zodpovědného redaktora:

Práce je odpovědnost, a pro-

to děkuji všem, kteří jste i přes mé četné chyby dokázali napsat povzbudivé slovo nebo pomoci radou. Především děkuji všem svým nejbližším spolupracovníkům, kteří v této době přerodu časopisu od provizoria k profesionalitě pomáháte svojí mnohahodinovou prací. Především chci jmenovitě poděkovat panu Ing. Janu Mackovi za jeho mnohdy i noční sazečské výkony a nevděčné nekončící opravy počítačů. Za taktéž nekončící opravy gramatických i stylistických chyb velmi děkuji paní V. Fišerové. Dále chci poděkovat studentům Štěpánovi Pospíšilovi a Evě Cyhelské za vytvoření a zavedení nových počítačových programů a za celoroční práci na vedení evidence předplatitelů. A v neposlední

řadě děkuji všem mládežníkům v Jablonci, kteří věnovali každý měsíc celý večer balení a rozesílání časopisů. Stále se obnovující redakční rada se jistě neurazí, když každého zvláště nebudu jmenovat, ale stejný dík patří vám všem, stejně jako zaměstnancům biskupství, kteří se o nás každý měsíc starají při setkávání redakční rady.

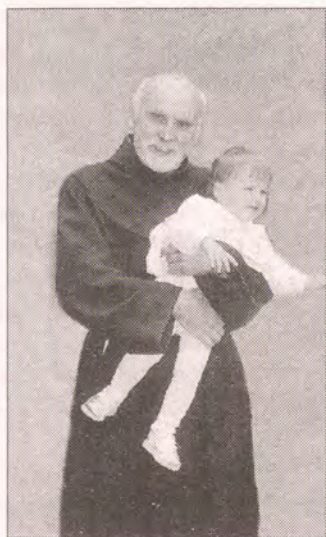
Věřím, že s novým tisíciletím přichází i jaro našeho diecézního časopisu.

Děkuji panu biskupovi ThDr. Josefu Kouklovi za jeho požehnání a podporu tomuto časopisu a mé práci pro něj a přeji všem čtenářům a příspěvatelům statečné vykročení do nového – zatím neznámého – času dějin.

P. Michal Podzimek

řízením kontrabasů jsme našli další vytižení dosud „jen“ zpívající Zdislavy Manligové, maminky tří dětí. Díky rodinné podpoře a její svědomitosti a překypující radosti ze zpívání nechybí téměř u žádné akce.

Výčet zpěvaček by byl větší. Máme je stále v srdci a považujeme je za své (z těch, které jsou už „ve světě“, si připomeňme alespoň Magdu, Elišku, Staňku, Marušku, Vendulku, ...)

Schola od 3A „v akci“ (nahore); P. Antonín Kejdana (uprostřed); sv. Antonín z Padovy (dole)

Naše CD

Nahrávka, která s Boží pomocí vznikla, obsahuje výběr písní od počátku našeho zpívání. Má být oslavou našeho Pána a díkyvzdáním za to, že nás obdarovává takovou radostí. Měla původně sloužit jen pro naši vlastní vzpomínku; proto veliké díky našemu „sponzorovi“, který si nepřeje být jmenován. Nebýt jeho finanční pomoci, asi bychom nahrávku pořídit nemohli.

Nahrávali jsme v sestavě, ve které nyní už nehrajeme (téměř k polovině účinkujících bychom mohli připsat „jako host“). Naopak tu nemohlo být několik současných zpěvaček (Martina, Christiane, Slávka, Bára).

Děkujeme těm sestřím a bratřím, kteří jsou při mši svaté k našemu hudebnímu projevu tolerantní, i když preferují tradiční církevní varhanní hudbu.

Nahrávku nabízíme čtenářům Zdislavy v naději, že někomu z vás přinese alespoň zlomek radosti, kterou zpěv přináší nám.

Vaše Schola od tří Antonínů.

Podzimní koncert ve Volfarticích

Před sedmi lety vznikla v kostele sv. Petra a Pavla ve Volfarticích tradice koncertů, na jejímž počátku stál nedávno zesnulý prof. Bohumil Malotín. Na tuto tradici navázala MUDr. Dagmar Raková z České Lípy. V pátek 17. listopadu se tak v kostele rozezněly píšťaly varhan. Učitelka Základní umělecké školy Irena Kášová doprovázela již zmíněnou dr. Rakovou spolu s jejími dcerami Jitkou a Zuzanou. Ve vesnickém kostelíčku zazněly skladby J. S. Bacha, A. Dvořáka, G. F. Händela a dalších. S tímto podzimním koncertem prožili přítomní hezké odpoledne. Zároveň tak vzpomněli na prof. Malotína. Před koncertem přicházeli k hrobu, zapalovali tam svíce a pokládali květiny.

Jana Juhaňáková

V Újezdu mají vymalováno

OCH Teplice zorganizovala malování Dětského centra v PrS Červený Újezd. Pracovníci OCH Teplice ve spolupráci s výtvarníky pomalovali jak interiéry, tak i vnější stěny Dětského centra pestrými obrázky, které by měly zpříjemnit pobyt dětí. Na stěnách se objevily postavičky ze známých pohádek, zvířátka a květin. Dětem, které pomáhaly s malováním, se výsledky jejich společné práce moc líbily a prvotní nedůvěra byla brzo překonána.

*Mgr. Pavel Majerák,
ředitel OCH Teplice
(převzato ze Zpráv Charity
5/2000)*

Sv. Antonín Veliký

poustevník, otec mnichů

* kolem r. 250 v Egyptě

+ kolem r. 356 v Tabennisi (Egypt)

Když mu zemřeli rodiče, rozdal vše, co měl, a začal žít asketickým životem ve slují ve skále na okraji pouště. Kolem r. 311 s nasazením života pomáhal v Alexandrii mnoha zajatcům císaře Maximina Dazy, který pronásledoval křesťany. Osvědčil se jako vůdce a učitel rostoucího zástupu mnichů, z nichž mnozí zůstali u něho. Právě on založil životní formu obce poustevníků, která byla dosud neznámá.

Sv. Antonín z Padovy

kněz, církevní učitel OFM

* 1195 v Lisabonu (Portugalsko)

+ 13. 6. 1231 v Arcelle u Padovy (I)

Sv. Antonín patří k vynikajícím osobnostem katolické církve. Už za jedenáct měsíců po své smrti byl přijat mezi světce. Byl to nejkratší proces svatořečení v dějinách. 16. 1. 1946 přijal papež Pius XII. františkánského kazatele mezi církevní učitele. Bývá znázorňován téměř vždy jako mladý františkán, většinou v kazatelském postoji. Často ho vidíme i s malým Ježíšem v náručí.

P. Antonín

františkán (OFM) – civilním

jménem Pavel Kejdana

* 3. 1. 1932 východní Čechy

V Liberci působil od jara 1989 (předtím byl od r. 1971 v Hrádku n. Nisou). Jeho velikou zásluhou je rekonstrukce a znovuvysvěcení kostela sv. Antonína Paduánského v Liberci v Ruprechticích (1994), ve kterém se vytvořilo farní společenství s mnoha mladými rodinami (samozřejmě i s mnoha malými dětmi, ke kterým má P. Antonín obzvláště vřelý vztah a je u nich velmi oblíben). Iniciovat a velkou měrou se podílet i na obnově téměř zdevastované poutní kaple „U Obrázku“ v Kateřinkách v Liberci (1998). Od r. 1997 působí v Uherském Hradišti. Žehnej mu, Pane, v jeho další činnosti.

!!! DŮLEŽITÉ OZNÁMENÍ !!!

Farnost sv. Antonína Velikého v Liberci
arciděkanství

má novou adresu:

Kostelní ul. 7, 460 01 Liberec 1; tel: 048/510 85 06

arciděkan: František Opletal; farní vikář: Josef Faltejsek

Najdete nás přímo vedle kostela sv. Antonína Velikého na Sokolském náměstí!

Novinka ze Svaté Hory

Svatá Hora, jedno z nejznámějších mariánských poutních míst v naší zemi, vstupuje do nového tisíciletí s jednou (ne jedinou) novinkou.

Je to nástěnný měsíční kalendář pro rok 2001. Pro každý měsíc je zde, kromě kalendária, zajímavý fotografický záběr našeho poutního místa, ze kterých si po skončení roku můžete sestavit zajímavé album, či si některé nechat zarámovat a vyzdobit tak svůj byt.

Kalendář vydává svatohorská farnost za podpory Matice Svatohorské. Zůstáváme u dobré tradice našich publikací a ponecháváme na vás, kolik nám jako svůj dar za tento kalendář poukážete. Výrobní cena je 85 Kč za kus a k tomu je třeba ještě připočítat poštovné. Kalendář je možné objednat na adrese: **Svatá Hora, 261 80 Příbram**. K dostání bude i v sakristii svatohorské baziliky. Protože počet vydaných kalendářů je omezen, zašlete vaši objednávku co nejdříve.

Svatováclavský sbor v Pasekách

Na svátek sv. Jana 27. prosince v 17 hodin budeme již tradičně při mši svaté se svčecním vínem („Janova láska“) zpívat Českou mši vánoční J. J. Ryby. Přijměte srdečné pozvání.

Za Svatováclavský sbor v Pasekách zve a srdečně zdraví Josef Waldmann

Vysvěcení MCDO v Hejnicích

Srdečně Vás zveme s firmou Eurostav s.r.o. na slavnostní ukončení projektu PHARE CBC CZ 9701.06.01

International Meeting Centre v Hejnicích **které proběhne dne 5. ledna 2001 od 10 hodin v chrámu Navštívení Panny Marie a v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích**

Program:

Přivítání

Slavnostní zahájení a projevy

zástupce investora: litoměřický biskup Josef Koukl; zástupce dodavatelů: ředitel Eurostavu s.r.o.; zástupce Ministerstva pro místní rozvoj; zástupce Evropské unie v ČR

Pontifikální mše s koncertem

Hlavní celebrant: apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa
Zpívá Liberecký chrámový sbor

Odhalení Pamětní desky Phare

Vysvěcení Centra

Tisková konference

Prohlídka Centra a občerstvení

Divadelní hry pro mládež na internetu

Hrajete divadlo? Na internetu existuje nabídka DIVADELNÍCH HER pro děti a mládež. Obsahuje scénáře „živého betléma“, scénky na biblická i „světská“ témata i skutečné divadelní hry. Touto cestou můžete také poskytnout vlastní scénáře ostatním. Internetová adresa:

www.mujiweb.cz/www/divadelni_hry
P. Antonín Forbelský

Pouť do Filipova

Pouť se koná ve výroční den náhlého uzdravení velmi nemocné dívky Magdaleny Kadeové z Filipova. Bude 13.1.2001 ve 4 hodiny ráno v bazilice minor Panny Marie Pomocné ve Filipově.

Kněžské svěcení

Dne 26. 12. 2000 na slavnost sv. Štěpána při poutní mši svaté v litoměřické katedrále v 10 hodin vloží při kněžském svěcení litoměřický biskup Mons. Josef Koukl ruce na dva polské jáhny. Těmi budou

Tomaz Dzedzic

jáhen z Mladé Boleslavi

a Jaroslav Kuziemko

jáhen z Ústí nad Labem

Una Voce – Česká republika

oznamuje, že arcibiskup pražský Miloslav kardinál Vlk dovolil sloužit v Praze mši sv. dle římského misálu z roku 1962. Tato tridentská mše sv. bude sloužena ThDr. Svobodou každou 3. sobotu v měsíci – počínaje prosincem 2000 – v 17.00 v kostele Nanebevzetí Panny Marie a ctihodného Karla Velikého v Praze na Karlově.

Všichni jsou srdečně zváni.

Termíny sloužení mší dle římského misálu v ČR:

Teplice – kostel sv. Alžběty: každá 2. sobota v měsíci v 17.00

Praha – kostel Nanebevzetí Panny Marie a ctihod. Karla Velikého: každá 3. sobota v měsíci v 17.00

Tříkrálová sbírka je mostem

Manželka legendárního hudebníka, paní Yoko Ono, vydala svého času pohlednici, v jejímž středu byl vyražen pětimilimetrový otvor, s komentářem: „Tímto otvorem můžeš zahlédnout nebe.“

Když se zamyslíme nad množstvím a mnohotvárnými formami lidské bída a opuštěnosti v současném světě, jak je denně přináší sdělovací prostředky, vidíme, že svým charitativním nasazením obsáhneme opravdu jen zlomek těch, kdo potřebují ošetření v nemoci, jsou zdravotně postižení, starší, patří do kategorie uprchlíků nebo národnostních menšin, nemají domov, jsou drogově závislí, potřebují poradit v obtížných situacích případně umístit do hospiců nebo domovů pro matky s dětmi, nebo patří mezi oběti přírodních katastrof či konfliktů. Ostatně i Matka Tereza přiznala, že práce jejich sester je jen kapkou v moři, ale

dodala, že bez té kapky by moře bylo chudší.

Na svět kolem nás se ovšem díváme prismatem své víry, která vnímá Ježíšovo podoben-

ství o milosrdném Samaritánu. Ten „na své cestě“ nalezl přepadeného člověka a ze soucitu se o něj příkladně postaral. Tím se zachoval jako bližní, neboť mu prokázal milosrdenství. Ježíšova výzva zaznamenaná v Lukášově evangeliu „Jdi a

stejně jednej i ty!“ má nadčasovou platnost a je určena samozřejmě i nám. Přímou navazuje na přikázání lásky, která citlivě vnímá potřeby druhých, zvláště „uražených a ponížených“, a hledá způsob, jak právě jim pomoci.

A právě Tříkrálová sbírka je jednou z osvědčených možností. Má se stát jakýmsi mostem mezi potřebnými, „u cest a ploutí“, a mezi těmi, kdo by pomoci mohli. Chce dát každému, kdo má alespoň trochu citlivé svědomí, možnost přispět ke zmírnění tolikeré bída. Má pomoci překonat tolik rozšířenou apatii, neschopnost vnímat utrpení druhých a „trpět s trpícími“. Tedy formovat vědomí i svědomí. Chce

umožnit i církvi, aby daleko více než dosud naplňovala jednu ze svých tří základních funkcí – kromě zvěstování a liturgie podporovat Bohem danou jedinečnou a nedělitelnou důstojnost každého člověka bez výjimky.

Aktivní účastí na sbírce se zařazujeme do zástupu těch, jimž platí Kristův příslib z Matoušova evangelia: „Co jste udělali pro jednoho z mých nejneopatrnějších bratří (a sester), pro mne jste udělali.“ On sám každého odmění. Prvním a nejdůležitějším Božím darem už na této zemi je láska, která naplní srdce věřících a umožní jim uskutečňovat toto základní přikázání v církvi i ve světě, když dostává konkrétní formu pomoci bližnímu. Sám Bůh tedy čeká na naši odpověď. Nežádá od nás zase tak mnoho. Dává nám příležitost, abychom i v tomto rozmařilém a sobeckém světě zahlédli kousek nebe.

*P. Miloslav Fiála, prezident
Sdružení Česká katolická
charita*

Farní charita s dětmi v zahraničí

Na pozvání Evropského centra žen v Žitavě odjelo šest dětí docházejících do klubovny rumburské farní charity na výlet do německého lázeňského městečka Jonsdorfu.

Výlet byl plánován zejména pro menší děti, ale jako doprovod těm malým jela i tři starší děvčata. Už cesta vlakem byla pro děti zážitkem, kdy jeden přes druhého vyprávěli paní ředitelce, co vidí za oknem. V Žitavě nás po menším zádrhelu na hranicích čekaly průvodkyně a organizátorky výletního dne. S nimi jsme se šli podívat na květinové hodiny v jednom ze žitavských parků.

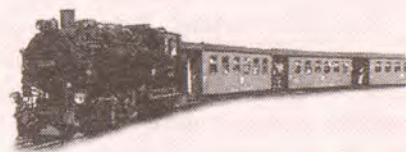
Následující cesta vedla opět vlakem, ovšem tentokrát úzkokolejkou. Na nádraží jsme se setkali s dalšími dvěma výpravami z polské Bogatyně a německého dět-

ského domova v Oybin/Hain. Naše starší děvčata byla opět v popředí zájmu německých chlapců a tříletá Martinka s pětiletou Janičkou byly považovány za rodné sestry. Velký úspěch slavila i Žaneta, která pro svoji barvu pleti padla do oka dvěma černošským z dětského domova. V Jonsdorfu nás průvodkyně zavedly na nevelkou skalku, která sloužila jako výhledové místo do okolí. Pod vyhlídkou nás čekalo bohaté občerstvení. Nutno dodat, že naše výprava

v množství spořádaného jídla a pití daleko předčila i mnohem početnější skupinu z Polska.

O kulturní program se postaraly samy děti. Z každé země vystoupili zástupci s písničkami. Naše děvčata zpívala samozřejmě romsky, takže jim nerozuměl opravdu nikdo. Nicméně melodičnost jejich písní přiměla posluchače k největšímu aplausu.

Kolem vyhlídky a zázemí pro občerstvení je vybudován menší sportovní areál zhruba s deseti stanovišti, ve kterých si každý může vyzkoušet své síly při dřepch s polenem za krkem, na hrazdě, kladině apod. Po sportovním absolvování stanovišť děti obdržely balíčky na posílněnou, diplomy za účast a odcházelo se na vlak. Mezi tím ještě proběhla výměna adres.

Na nádraží nás čekalo překvapení v podobě změněného jízdního řádu. Vlak, kterým jsme chtěli odjet, jel až za čtrnáct dní. Organizátorky si však dovedly poradit a jednotlivé výpravy do Žitavy přepravily vlastními osobními vozy, takže vlak domů jsme bez problémů stihli.

*Radka Zemanová, FCH Rumburk
převzato ze Zpráv Charity 5/2000*

Floorballový turnaj v Bohosudově

Ve dnech 17. až 18. 11. 2000 proběhl v Bohosudově druhý floorballový turnaj o putovní pohár Biskupského Gymnázia Bohosudov. Po půl roce se k Teplicím sjelo čtrnáct týmů, které byly rozděleny na dvě výkonnostní kategorie – 6 týmů mladších žáků a 8 týmů v kategorii „open“. Systém „každý s každým“ přinesl pěknou nadílku zápasů. První část pokračovala až do pozdních pátečních večerních hodin a v sobotu dopoledne se ještě dohrávaly zbývající zápasy ve skupině. Na to vše se hráči museli průběžně důkladně posilovat v místní školní jídelně, která výbornou stravou dodávala energii vyčerpaným soutěžícím. Po dokončení bojů v základní skupině pokračoval turnaj vyřazovacími boji. S důležitostí zápasů stoupalo nasazení, bojovnost i atmosféra v hledišti. Díky profesionálním rozhodčím však turnaj pokračoval zdárně dál, i když se samozřejmě občas v zápalu boje zajiskřilo od hokejek i od úst. Došlo i k menším zraněním, našťastí nijak vážným.

Do bojů o medaile se nominovaly týmy Play Boys (studenti BGB), Jednota Orel Chomutov,

F.K. Tým (absolventi BGB) a Rychlé Šípy (studenti litoměřického konviktu). V těchto zápasech byl k vidění opravdu kvalitní florbal s maximálním nasazením. Do finále postoupili Play Boys a Orel Chomutov. Bronz získali reprezentanti konviktu, ale to se již pozornost soustředila na vyvrcholení turnaje v zápase o zlato. V tomto nejkvalitnějším zápase celého víkendu zvítězil Chomutov, a získal tak na půl roku pohár BGB. Slavnostním vyhlášením výsledků a dekorací vítězů byl v přátelské atmosféře zakončen druhý ročník turnaje. Za jeho bezchybnou přípravu a veškerý servis děkujeme všem organizátorům a zejména spirituálovi BGB P. Rudolfovi Repkovi.

Lukáš Tomko

Setkání animátorů

ANIMA znamená v překladu *DUŠE*. Přinášet Ducha Kristova do společenství lidí, pomáhat jim k osobnímu setkání s Kristem, milovat je a doprovázet – to je poslání všech ANIMÁTORŮ křesťanských společenství.

V posledním listopadovém víkendu 24.–26. 11. 2000 se uskutečnilo celodiecézní setkání animátorů společenství mladých. Na trmické faře tak v tyto dny vzniklo a žilo krásné rodinné společenství asi dvaadvaceti mladých lidí. Spolu s otcem Mirkem Šimáčkem se zamýšleli nad profilem animátora, nad božskolidskou skutečností, již je každé křesťanské společenství.

Chvilky rozhovorů se střídají s modlitbou, zpěvem, slavením liturgie, adorací. Nechybí ale ani zábava, různé hry a soutěže, procházka večerním okolím Trmic.

Během celého setkání animátorů toho bylo hodně řečeno, předáno. Program setkání byl skutečně bohatý. Znovu se snad ale také každý ujistil a pocítil, že kde jsou lidé shromážděni v Božím jménu, je On sám uprostřed. A asi i proto jsme přijeli, setkat se s Ním a přinášet Jeho Ducha všude tam, kde budeme.

Terezie Gottfriedová, Koštov

Turnaj o pohár Jednoty Orel Chomutov Začátek nové sportovní tradice

Je velká škoda, že v diecézi nemáme větší sportovní akce. Alespoň já vím jen o tradičním a velmi oblíbeném letním fotbalovém turnaji, který pořádá DCM Litoměřice. Je jasné, že společné sportování utužuje nejen tělo, ale i ducha. A jako se věnujeme duchovnímu rozměru například na diecézních setkáních mládeže, tak svou tělesnou stránku můžeme rozvíjet při sportování.

Proto se Jednota Orel Chomutov rozhodla uspořádat podzimní halový fotbalový turnaj. Oslovili jsme fotbalové celky z celé diecéze a získali jsme tím devět přihlášených týmů, z nichž nakonec do tělocvičny 8. základní školy v Chomutově dorazilo osm. A tak v sobotu 11. 11. 2000 po menších organizačních zmatcích v úvodu (bylo to přece jen poprvé...) mohl být zahájen fotbalový turnaj o putovní pohár Jednoty Chomutov. Všechny

účastníky přivítal starosta Jednoty Chomutov Petr Kuba a po společné modlitbě sportovcům poželal a do sportovních bojů popřál štěstí P. Jiří Voleský. Ten se mimochodem také sám účastnil turnaje jako člen týmu chomutovských „seniorů“. Tím se dostáváme k představení startujících týmů. Za Chomutov to byli již zmiňovaní senioři a samozřejmě pořádající Jednota Orel Chomutov. Dva týmy přijely také z Trmic: Olympia a Břežňák. Dalšími účastníky byl tým z Děčína, tým Šup Šup z Jeníkova, Levínští Kocouři a Jednota Orel Chřibská.

Pak se již rozběhly boje. Viděli jsme zápasy s pěti góly i bezbrankové remízy, gentlemanská střetnutí i bitvy na ostří nože. Někteří účastníci si odvezli i lehčí zranění (modřiny a natažené svaly), ale celkově pře-

vládala fair-play. Semifinálové zápasy dopadly takto: Olympia vs. Kocouři 1:1, 0:2 na pokutové kopy a Orel Chomutov vs. Orel Chřibská 1:2. V zápase o třetí místo uspěli domácí borci a porazili Olympii 1:0.

Ve finále se pak v napínavém souboji utkaly týmy Orel Chřibská a Levínští Kocouři. Po nerozhodném výsledku 1:1 musely o vítězi prvního ročníku rozhodnout pokutové kopy. V nich byli úspěšnější reprezentanti z Chřibské, a tak jejich tým Orel Chřibská přijímal gratulace a mohl se napít šampaňského z putovního poháru. Gratulujeme a se všemi účastníky (a samozřejmě i s novými, které jsem tímto článkem nalákal) se těšíme za rok u dalšího ročníku na shledanou! Sportu zdar a fotbalu zvláště!

*Lukáš Tomko, místostarosta
Jednoty Orel Chomutov*

Pořadí týmů:

1. Orel Chřibská
2. Levínští Kocouři
3. Orel Chomutov
4. Olympia

O dělnících na vinici

Jedné červencové neděle pozval duchovní správce mladoboleslavské farnosti P. Václav Hlouch dělníky na vinici. Smluvil s nimi jeden denár odměny za odvedenou práci v podobě pečeti darů Ducha svatého. Ano, pozval věřící ke svátosti biřmování. Od začátku srpna pak v lavicích kostela každou středu večer zasedali ti, kteří do života vstoupili dávno (ráno), ti, kteří vstoupili v poledne (střední generace) a ti, kteří na vinici života vstoupili v odpoledních hodinách – ti mladí.

Všichni pracovali v přípravném období v nepohodě, když se nedařilo správně odpovědět na otázku testu, ale i v paprscích Ducha svatého, když se přeci podařilo s jeho pomocí uložit do paměti určité znalosti. Přípravu vedl jáhen Tomasz Dziediec a jejím garantem byl P. Václav Hlouch. Jáhen Tomasz byl náročný. Postupoval podle připraveného plánu. Bylo v něm i místo pro zkoušky ve dvou termínech. Ne všichni uspěli, a tak dva biřmovanci byli přezkoušeni ještě v předvečer biřmování.

Ten večer se konala adorace před Nejsvětější Svátostí s modlitbami, čtením z Písma svatého a písněmi s doprovodem kytary. Během adorace byla možnost přistoupit i ke svátosti smíření, a tak dokončit práci na sobě samotném. Pro některé, zvláště pro ty nejmladší, bylo setkání s P. Janem Jiříštem z Bělé pod Bezdězem i radostnou událostí. Svátost smíření jí skutečně je. Odpuštění, smíření, povzbudivá slova mladého kněze se zapsala do srdcí.

V sobotu 28. 10. 2000 hodinu přede mší svatou zasedlo 28 biřmovanců s kmotry do lavic v kostele Nanebevzetí Panny Marie a očekávalo s napětím, až začne otec biskup Josef Koukl zkoušet. Ten, doprovázen vikářem mladoboleslavského vikariátu P. Antonínem Audym ze Mšena a P. Václavem Hlouchem s jáhnem Tomaszem, začal dialog jako otec se svými dětmi. Napětí povolovalo a brzy se objevoval

i úsměv ve tváři otce biskupa i biřmovanců.

Pak se z chrámového kůru ozvaly varhany a hlasy chrámového sboru. Wiedermanova latinská skladba *Ecce Sacerdos magnus* (Hle, kněz veliký) doprovázela pana biskupa v doprovodu již jmenovaných i dalších kněží vikariátu k oltáři. Mezi biřmovanci nebyli jen boleslaváci, ale i věřící z okolí.

I při vlastním biřmování navazoval otec biskup dialog s biřmovanci, aby si ověřil, že biřmovanec měl svůj důvod přijmout nové biřmovací jméno. Po udělení svátosti biřmování se ozvaly v kostele tóny kytary. Mladí biřmovanci zazpívali píseň *Přijď již, přijď, Duchu Stvořiteli* a vítali jí pečeti jeho darů ve svých srdcích. Po svatém přijímání ješ-

tě písní Ježíš vzdali hold tomu, který k nim přišel. Během mše svaté se ve zpěvu střídali chrámový sbor a lidový zpěv.

Na závěr mše svaté otec biskup ještě jednou povzbudivými slovy oslovil biřmovance. Ani oni nezůstali svému biskupovi dlužni poděkování s květinami a příslibem, že budou žít svůj život v křesťanské dospělosti.

S pocitem uspokojení odcházel pan biskup Josef Koukl do sakristie. Z kostela vycházeli biřmovanci s radostí. Dělníci odcházeli na vinici svého života. Vycházela i Lucka (je na fotografii), jedna z těch, která před lety před celou třídou vyznala, že se ráno modlí a odpoledne jde na vyučování náboženství. Psal jsem o tom kdysi ve Zdislavě.

Na závěr mi dovoluji moji osobní vzpomínku na mé biřmování, které jsem přijal z rukou biskupa Štěpána Trochty. Každému z nás tehdy řekl: „Buď rytířem Kristovým“. I vy všichni, kdo jste přijali dary Ducha svatého, buďte dělníky na vinici i rytíři bez bázně a hany.

František Němeček,
Mladá Boleslav

Most

Dne 12. 11. jsme prožívali v mostecké farnosti v kostele sv. Václava velkou slavnost. Náš otec biskup mons. ThDr. Josef Koukl udělil 9 členům našeho farního společenství svátost biřmování ve zcela zaplněném kostele sv. Václava a za velmi působivého doprovodu místního chrámového sboru. Krásu celé liturgie i krásu a dokonalost hudebního projevu ocenil sám otec biskup v konečném poděkování za celý slavnostní den. Byl to velmi hluboký zážitek.

Na doporučení našeho pana faráře otce Bohuslava Bárta jsme se rozhodli pokračovat v modlitbách živého růžence v dalších týdnech tohoto roku a po celý rok příští. Živý růženec prohlubuje vztahy celého

farního společenství, protože jsme navzájem propojeni modlitbou.

A co dál? Rychle se blíží konec Jubilejního roku 2000, určitý úsek života každého z nás. Vzpomínáme a rekapitulujeme, hodnotíme

úspěchy i prohry, radosti i žalosti a smutky minulých dnů a týdnů. Je třeba si říci: Zastav se, přemýšlej! Rozhlédni se kolem sebe, abys viděl krásu přírody, krásu našeho kostela a jeho okolí a hlavně krásu a duchovní posilu každé mše svaté, abys prožíval radost z celého farního společenství, plného dobrých a obětavých lidí. Děkujeme za to, že máme našeho pana faráře – otce Bohuslava, který nás vede, pomáhá nám a sám iniciativně podporuje každý dobrý návrh a snahu o zlepšení.

Vše, co dostáváme, je nezasloužený dar

našeho Boha Otce. Zastavme se a děkujeme, neboť ne vždy projevujeme dostatek vděčnosti za to obrovské množství Božích darů a projevů jeho velké lásky k nám.

Uklízíme faru i kostel v přípravě na vánoční svátky, upravujeme zahradu na zimu. Ale co my sami? Kéž by bylo tak jednoduché vymést, vymýt a vyleštit naše nitro – srdce, duši i mysl zbavit všech těch nečistot zbytečné zloby a připravit se tak na nový rok. Nedělat velká předsevzetí, nevymýšlet velké plány, předem nesplnitelné, ale přemoci se k sebemenší úpravě našeho života, uvést do něj ohleduplnost jednoho k druhému, snahu pomáhat si navzájem, ale i v celé farnosti. A s otevřeným, čistým srdcem přivítat nový rok i vstup celé naší církve do nového tisíciletí.

K tomu nám dopomáhej Bůh Otec svou ochranou a láskou!

Dr. Věra Rokoská

Hospic sv. Štěpána

Výstavba Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích se chýlí ke konci. Předpokládáme, že kolaudace stavby proběhne v polovině prosince a zahájení provozu v druhé polovině ledna 2001.

11. listopadu t. r. se konala Valná hromada Sdružení pro založení a podporu hospice Litoměřice. Vzpomněli jsme na naše členy P. Tomka a P. Helikara, kteří nás opustili. Pak byla podána informace o stavu pokladny a účtů k 30. 10. 2000, potom informace o činnosti Sdružení od poslední Valné hromady 6. 11. 1999: vyúčtování pro MZd za rok 1999, zpráva revizní komise, výsledek auditu, rozpočet na r. 2000 (státní dotace 22 mil. Kč, z vlastních zdrojů 10 mil. Kč (sponzorské dary atd. – seznam sponzorů je na této stránce v rámečku vpravo).

Dále byly podány informace o změnách projektu a o navýšení nákladů na stavbu, informa-

ce o výběru zařízení kuchyně, prádelny, pokojů pro nemocné, ošetřovny atd., o informacích pro tisk, rozhlas a televizi, o sérii seminářů o hospicové péči a paliativní medicíně v některých městech našeho kraje, o návštěvách stavby zástupci ministerstev a sponzorů (RENOVABIS, CIVILIA), dále o výběru personálu (30. 9. výběrové řízení, o kterém jsme psali v minulém čísle), o žádosti o další dotaci ve výši 400 tis. Kč na MZd na letošní rok, o žádosti o dotaci u MPSV na provoz hospice v r. 2001 a o rozpočtu na r. 2001 (asi 10 mil. Kč).

Dalšími body jednání bylo schválení úpravy Stanov Sdružení, činnost fundraisera, personální stav, zhodnocení seminářů (viz výše) v Litoměřicích, v Ústí n. L., Chomutově a České Lípě, diskuse a nakonec návštěva stavby.

Doufáme, že do konce roku získáme potřebný zbytek financí na dostavbu a zařízení ve výši cca 1 mil. Kč. Tím však starost o finance nekončí. Dále budeme potřebovat finance na provoz – zdravotní pojišťovny a eventuální státní dotace je pokryjí jen částečně. Proto budeme stále závislí na sponzorech a dárcích, kterým už předem děkujeme

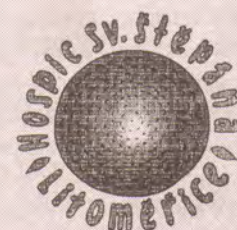
Deo gratias.

MUDr. František Pražák, předseda Sdružení

Sponzoři Hospicu svatého Štěpána

Na letošní rok jsme opět dostali dar od RENOVABIS ve výši 185 tis. DM (loni 100 tis. DM), Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou v Praze nám letos opět poskytne 1 mil. Kč jako v loňském roce, holandská nadace CIVILIA 1,3 mil. Kč, americká nadace Open Society Fund nám daruje 1,4 mil. Kč, Okresní úřad Litoměřice nám daroval 1 mil. Kč, Výbor dobré vůle Nadace Olgy Havlové 200 tis. Kč, NRCS (Nadace rozvoje občanské společnosti z prostředků EU v rámci programu Phare, 100 tis. Kč, anonymní dárce 100 tis. Kč, Středočeská energetická a. s. 150 tis. Kč, Elektrárna Počerady 60 tis. Kč, Lovochemie 50 tis. Kč, Eurosup spol. s r.o. 50 tis. Kč, LAFARGE CEMENT Čížkovice 30 tis. Kč, paní Salačová z Chomutova 50 tis. Kč, Severočeské doly Chomutov 50 tis. Kč, Severočeská energetika a. s. Děčín 30 tis. Kč, Kírche in Not z Německa 300 tis. Kč, MěÚ Lovosice 15 tis. Kč, MěÚ Česká Lípa 20 tis. Kč, Obecní úřad Straškov-Vodochody 10 tis. Kč, TIBA a. s. Dvůr Králové nad Labem 25 tis. Kč, AUDITAX, s.r.o. Praha 10 tis. Kč a další sponzoři – městské a obecní úřady našeho okresu a další jednotlivci.

Všem upřímně děkujeme.

Hospic jako alternativa euthanasie

O euthanasii se občas až příliš moc mluví, méně už se přemýšlí, proč vůbec někoho něco tak absurdního napadne. A protože parlament v Nizozemsku nedávno velkou většinou schválil kontroverzní zákon, umožňující lékařům usmrtit nemocného, musíme počítat s tím, že diskuse na toto ožehavé téma znovu vzplanou i u nás. Měli bychom se na ně připravit.

Ze zkušenosti vím, že to vůbec nemusí být jednoduché. Po několik posledních let se do takových debat dostávám pravidelně s mediky 1. lékařské fakulty KU v Praze. Obvykle argumentují zkušeností, že těžce nemocní v hospici o euthanasii nežádají, protože jsou slušně uspokojeny všechny čtyři okruhy jejich potřeb: tělesné, duševní, sociální i duchovní. Argumentují novými možnost-

mi v léčbě bolesti. Když jsem minule vystřílela už všechny své trumfy, nakonec jsem musela mladého studenta usadit střelou hrubšího kalibru: „Nezlobte se pane kolego, ale vám bych se jednou do rukou dostat nechtěla.“ Teprve pak mu (i jeho spolužákům, kteří s ním napjatě sledovali) s plnou naléhavostí došlo, co vlastně obhajuje.

V úterý 28. listopadu odvysílal rozhlas BBC překrásné svědectví velmi těžce nemocné Angličanky, které by nám v podobných slovních bitvách mohlo pomoci. A protože jsem to nestačila zachytit, vypravila jsem se do redakce a tam byli tak vstřícní, že mi celou pasáž vytiskli. Ráda se o ni se čtenáři Zdislavy podělím:

Podle kritérií, které stanovili zastánci euthanasie, by na ni měla nárok i pacientka Alison

Davisová. Její organismus degeneruje, je téměř nehybná, připoutaná k lůžku, hrouť se jí páteř, která porušuje nervovou soustavu a působí mimořádnou bolest. Z tisících léků se jí dělá špatně. Alison Davisová se v minulosti pokusila o sebevraždu, teď však věří v život a domnívá se, že eutanazie je špatná věc:

„Myslím, že problém s eutanazií je v tom, že to vypadá tak jednoduše, někdo nabízí, že skončuje s naším utrpením, ale utrpení nemá jen jednu dimenzi, a velkou součástí je strach, strach, že člověk bude opuštěn, strach, že bolesti nikdy nepřestanou, obavy, že člověk bude vypadat nedůstojně, a lidé potřebují pomoc, aby se s tím mohli vypořádat. Někdo nám musí říct, že náš život má cenu, spíše než aby se propagovala myšlenka, že máme právo na

Řeckokatolická pouť v Nové Pace

V sobotu dne 21. 11. se za krásného počasí uskutečnila řeckokatolická pouť ke svátku Ochrany Přečisté Bohorodičky v Nové Pace. Tento svátek nám připomíná neustálou pomoc Panny Marie ve všech našich těžkostech. Když se budeme utíkat k ní, ona nás schová pod svůj plášť.

Slavnost se konala ve překrásném starém dřevěném kostelíku uprostřed přírody. Kostelík sem byl přemístěn z Podkarpatské Rusi. Vyniká svou skromností

a nádherným ikonostasem (stěna se třemi vchody oddělující v chrámě oltářní část od prostoru pro věřící), na kterém jsou znázorněny výjevy ze života Ježíše Krista, Panny Marie a apoštolů.

Vše začalo příjezdem poutníků z různých míst Čech i Moravy, kteří byli pohoštěni pravým ukrajinským borščem. V 10 hodin se konala *utreňa* (ranní po-

božnost) a poté začala slavnostní archierejská liturgie sv. Jana Zlatoústého za účasti pražského exarchy mons. Ivana Ljavince a několika dalších kněží, mezi kterými byl i náš liberecký děkan Ivan Semotyuk. Otec biskup přišel povzbudit svým milým slovem k modlitbě a víře. Po bohoslužbě se obcházel kostelík se čtením evangelií do všech čtyř světových stran. O krásný zpěv se zasloužil chrámový sbor z Pardubic i všichni zúčastnění. Velice příjemné bylo i setkání otce biskupa Ljavince s věřícími, kteří odcházeli domů duchovně naplněni a posilněni ve své víře. *Za libereckou řeckokatolickou farnost*

Jana

smrt. Myslím, že eutanazie svým způsobem podtrhuje nejhorší obavy nemocných, že jsou bezcenným břemenem.

Hovoří se o nesnesitelné, neutišitelné bolesti. Když já trpím skoro nesnesitelnou bolestí, tak nemohu mluvit, nemohu se hýbat, nemohu dělat nic a když někdo myslí, že lidé v takové situaci by měli mít právo na smrt, tak proč mě někdo neoddělá. Pro mě je to absolutně hrůzostrašné pomyslení, že bych pořád musela u sebe mít kus papíru, na němž by stálo, že nechci, aby mě zabili. Pokládala bych to za hroznou obtíž. Jsem odhodlána udělat se svým životem co možná nejvíce a myslím, že to je privilegium, které by mělo platit pro všechny."

MUDr. Marie Svatošová

Bc. Monika Smolková, která se s vámi také dělí o své zkušenosti s hospicem, v sobotu 18. 11. 2000 v litoměřické katedrále přijala příjmení svého manžela Míly. Proto se již příště bude podepisovat jako paní Bc. Monika Marková. Ze srdce oběma blahopřejeme! Podívejte, jak jim to spolu sluší.

MUDr. Marie Svatošová

pro zájemce o hospic na internetu:
www.hospice.cz

Slavnostní děkovná mše v Libochovicích

Svou radost a vděčnost nad tím, že se během letošního roku podařilo zdárně zrenovovat kostelní věž děkanského chrámu Všech svatých v Libochovicích, projevila římskokatolická farnost Libochovice při děkovné mši sv. odpoledne dne 11. 11. 2000. Na tuto slavnostní bohoslužbu byli pozváni otec biskup ThDr. Josef Koukl, s nímž koncebrovali Msgr. P. Antonín Bradna, kanovník P. MUDr. Ladislav Kubiček, dále bývalý libochovický duchovní správce P. Václav Lochman a místní duchovní správce ThMgr. Józef Walenty Szeliga.

Dále byli na toto díkůvzdání pozváni zástupci státní správy – přednosta OÚ p. Josef Pól, vedoucí referátu OÚ paní ing. Ivana Tulisová, starosta Libochovic pan ing. Beneš a pan tajemník Pavel Česal, jakožto i zástupci lešenářské firmy „Mašek podnikatelství“ z Roudnice nad Labem, kteří postavili kolem věže náročné 50 m vysoké trubkové lešení, a zástupci klempířské firmy „Řebíček“ z Třebušína, kteří vyměnili starou plechovou krytinu na střeše věže za nový měděný plech. V neposlední řadě byli pozváni i sponzoři renovace věže, jakož i farníci z celého farního obvodu Libochovice.

Otec biskup ve své promluvě vyzdvihl význam chrámů a v nich hlášaného Slova Božího a ve svém kázání zmínil i sv. Martína z Toursu, který ještě jako katechumen konal skutky bliženské lásky. Podobně i příspěvek na údržbu nebo opravu chrámů lze považovat za podporu bližních, kteří v chrámech získávají Boží milost a vnitřní posilu.

Po mši sv. poděkoval místní duchovní správce všem dárcům, jejichž seznam byl i s jinými písemnými materiály vložen do makovice věže. Také poděkoval německé nadaci „Kirche in Not“, dále firmám, které renovaci uskutečnily, i početným přítomným za jejich modlitby, dary a morální podporu. Během celé akce renovace nedošlo k žádnému úrazu. Děkovná mše sv. byla zakončena slavnostním zpěvem „Te Deum“. Za zdar celé renovace budiž všem vysloveno srdečné Zaplat' Pán Bůh.

Felix Patrák

Přečtěte si...

Vyskočil, Albert: Kryštof Kolumbus. Život a význam objevitele globu, Atlantis 2000, pro členy Literárního klubu 294 Kč

Albert Vyskočil byl literární kritik, historik a editor zejména díla K. H. Máchy a J. V. Sládka. Jeho Kolumbus je génius, který Ameriku *uzřel*, muž víry, který v ní *uvěřil*. Jde o strhující četbu svrchované vyprávěcké tvorby a patří k nejzdařilejším českým životopisům. Kniha je doplněna rozsáhlou studií Jitky Bednářové s názvem: Svatý mořeplavec – hagiografické podání Kryštofa Kolumba v díle Alberta Vyskočila a jeho předchůdců.

Gabriel, František a Jaroslav Panáček: Hrady okresu Česká Lípa, Argo 2000, 398 Kč

Tato kniha je výsledkem více než dvacetiletého výzkumu lokalit a domnělých lokalit hradů okresu Česká Lípa, regionu mimořádně bohatém na tyto památky. Setkáme se zde se jmény, která vešla do širšího povědomí než jen tohoto malého regionu: Bezděz, Ralsko, Ronov, Sloup, Zahrádky, Lemberk, Zákupy...

Papežská rada pro rodinu: Lidská sexualita. Pravda a význam, Karmel 2000, 69 Kč

Jednou z mnoha těžkostí, s kterými se dnes rodiče setkávají, je jistě i to, aby dokázali poskytnout svým dětem důkladnou přípravu na život

v dospělosti, zejména pokud se týká výchovy k poznání pravého významu sexuality. Na pomoc jim přichází překlad dokumentu Papežské rady pro rodinu, vydaného ve Vatikánu r. 1995.

Frielingsdorf, Karl: Agrese vytváří vztahy, Karmel 2000, 159 Kč

Slovo „agrese“ je chápáno téměř výlučně negativně a je spojováno s násilím, spory, válkami. Původní smysl slova – přistoupit k někomu – nechává otevřenu možnost, půjdeme-li proti sobě nebo spolu. V tomto smyslu autor vykládá agresi jako životní energii, která je pro setkávání se sebou samým, s bližními i s Bohem bezpodmínečně nutná.

Grün, Anselm a Alois Seufferling: Spiritualita stvoření, Karmel 2000, 75 Kč

Kniha nám představuje řeholi sv. Benedikta na pozadí úvah o spiritualitě vykoupení a spiritualitě stvoření. Autoři objevují Benediktovu řeholi jako knihu plnou optimismu, což je charakteristický postoj právě pro spiritualitu stvoření.

Amorth, Gabriele: Exorcista vypráví, Karmel 2000, 129 Kč

Zkušenosti z boje proti zlu. Postřehy a svědectví určené svojí formou širokému okruhu čtenářů. Autor, člen Společnosti sv. Pavla, je exorcistou římské diecéze.

-mela-

Krajina roubených domů

Ve dnech 6.–7. října proběhl v Jiřetíně pod Jedlovou česko-německý seminář v rámci přeshraničního plánu AEP (Plán vývoje zemědělských struktur – Šluknovský výběžek). Zúčastnili se ho starostové a zástupci měst a obcí, Okresní agrární komory v Děčíně, Klubu českých turistů, zástupci zemědělských a jiných spolků a škol. Zájem ministerstev dokazuje přítomnost zástupce našeho Ministerstva pro místní rozvoj,

německá strana byla zastoupena saským ministerstvem zemědělství a životního prostředí a ministerstvem vnitra.

Účastníkům semináře leží na srdci zachování a další rozvoj zemědělství a lesnictví ve Šluknovském výběžku, rozšíření cizineckého ruchu, péče o krajinu, značení turistických tras atd. Plánování a formulace úkolů ve všech sledovaných oblastech jsou zamýšleny jako přípravná fáze začleňování do EU. V podstatě se jedná o celkový rozvoj regionu s přednostním zaměřením na zemědělství.

V rámci plánu AEP „Krajina roubených domů“ jsou rozpracovány projekty, jejichž realizace je věcí blízké budoucnosti. Je to například projekt revitalizace Solné stezky, značení cyklotras, vyjížděky na koních, ob-

novení železničního spojení, oživení rozhleden aj. Chystá se také založení česko-německé zemědělské společnosti, která se má stát špičkovým zemědělským podnikem a starat se mimo jiné o zdravou kra-

jinu, o pěstování biomasy a návrat ovcí do šluknovského výběžku. Velmi nadějně se realizuje projekt na záchranu podstávkových domů na naší, německé i polské straně. V Ebersbachu se připravuje návrh na vyhlášení krajiny roubených a podstávkových domů za památku chráněnou UNESCO. Tak by se zachovala tato lidová architektura jako kulturní dědictví v naší krásné, relativně neporušené krajině.

Podle zápisů koordinátorky plánu AEP Ing. Evy Vyleťalové připravila Michaela Pavlů

Setkání trvalých jáhnů

Ve čtvrtek 30. listopadu 2000 se Vratislavicích nad Nisou sešli trvalí jáhnové naší litoměřické diecéze s vikářem pro pastorační otcem M. Šimáčkem. Svoje setkání zahájili mší sv. ve zdejším kostele. Jejich jednání pokračovalo ve farním sále, kde každý z účastníků vyprávěl o své práci, o svých úspěších i o svých nezdarech, o plánech do budoucna. Rozvinula se debata o náplni práce jáhna a všichni přítomní se shodli na požadavku, aby se mohli častěji scházet a vyměňovat si zkušenosti ze své práce. Na příští setkání, které by mělo být 10. března příštího roku opět ve Vratislavicích, by chtěli pozvat psychologa, který by jim poradil, jak přistupovat k lidem. Všichni souhlasili s tím, aby těchto setkání se zúčastňovaly i jejich manželky.

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Vítáme Tě u nás v Lovosicích

Kdo by neznal úsloví: „Je to dlouhé jako Lovosice“. Pravda je, že hlavní ulice v Lovosicích je několikakilometrová, ale v posledních letech se město zvětšuje jednak nejen délkou, ale i do šířky. Přesto však v Lovosicích není náměstí podobné těm, jaká jsou v jiných městech. Je zde pouze prostranství, kterému se říká Náměstí.

Letos v červnu tomu bylo 400 let, co byly Lovosice povýšeny na město. Sláva byla veliká. K této významné události vydalo Město Lovosice knihu Paměť města. Hlavním autorem byl p. Miroslav Nesvarba, který v této knize použil fotografie starých pohlednic z Lovosic a okolí ze svých bohatých sbírek. Na jedné pohlednici z r.1909 je zachyceno Náměstí, kde mezi dvěma krásnými lipami je korintský sloup se sochou sv. Václava.

Sloup se sochou na tomto místě stál asi 300 let až do roku 1958, pak zmizel.

Při přípravě oslav se začalo pátrat po osudu této pamětihodnosti. Socha svatého Václava se našla velmi poškozená za Museem českého granátu v nedalekém městě Třebenicích. Začala jednání mezi radními Lovosic a Třebenic a výsledkem byl návrat sochy do Lovosic. Oprava byla svěřena akademickému sochaři Liboru Pisklákovi. Umělec se postaral o staronovou tvář světce. Jak sám říká, dalo to hodně práce a bylo málo času, ale stálo to zato. Světci se musela udělat nová hlava, pravá ruka a chybělo též kopí, které sv. Václav drží. I pískovcový sloup se musel udělat nový.

Pak nastal velký den – 28. září 2000, kdy ve 14 hodin byla socha odhalena a zno-

vu posvěcena. Šlo se hodně lidí z Lo-

vosic a okolí, přišli starostové z Lovosic i Třebenic, faráři z obou měst, senátoři a samozřejmě i obnovitel sochy. Světitelem byl mons. Bezděk, který dlouhá léta v Lovosicích působil. Starosta Třebenic prohlásil, že si u nich na sv. Václava zvykli a moc se jim nechtělo se s ním loučit, ale uznali, že patří do Lovosic a že ho tu čeká nový život. Lovosický starosta zakončil svůj projev „Vítáme Tě u nás v Lovosicích“. Lidé měli radost, tleskali, hrála hudba, zpíval se svatováclavský chorál, střídalo se z historických děl.

A tak Lovosice, město v srdci Českého středohoří, pod 570 m vysokým Lovošem, má nyní nejen svého svatého Václava, ale i náměstí, které není již bezejmenné, ale Václavské.

Milada Veselková

Životní jubileum Vojtěcha Rona

V neděli 26. listopadu 2000 oslavil náš liberecký farník pan Vojtěch Ron své sedmdesáté narozeniny. Je to bezesporu velká liberecká osobnost, a to nejen na poli divadelním a uměleckém.

Po absolvování AMU v roce 1953 začínal jako herec v mladoboleslavském divadle. V roce 1960 přišel do Liberce, kde působil celých 30 let. Za tu dobu ztvárnil mnoho nezapomenutelných postav a zapsal se do srdcí a paměti mnohých z nás.

I v dnešní době dokázal oslovit pohan-
ský Liberec jako spoluautor pašijových her, které nastudovalo liberecké divadlo F. X. Šaldy. Před dvěma roky byly Pašije uvedeny i na prknech Národního divadla, kde se setkaly s nečekaným ohlasem diváků a pochvalou kritiků.

I přes svou nemoc, kterou bere jako svou novou životní roli, se aktivně účastní života farnosti. Je členem České křesťanské akademie v Liberci. Působí jako lektor u sv. Antonína Velikého, svými radami a hereckými zkušenostmi přispěl k nacvičení

malé vánoční hry v podání farní mládeže. Pan Ron patří také k těm, kteří se podílejí na oživení nové poutní tradice v kostele U Obrázku.

Největšího uznání, a to i za hranicemi naší diecéze, se mu dostalo v červenci minulého roku. Při národní pouti na Velehradě mu Česká biskupská konference udělila čestné uznání za zásluhy o křesťanskou uměleckou tvorbu.

Našemu milému bratru Vojtěchovi přejeme mnoho Božího požehnání, síly Ducha Svatého a pevné zdraví do dalších let jeho života.

Michal Olekšák, Liberec

Českolipská farnost má trvalého jáhna

V neděli 19. listopadu 2000 se v bazilice Všech svatých v České Lípě sešli věřící na události významné pro českolipskou farnost. Litoměřický biskup mons. ThDr. Josef Koukl udělil jáhenské svěcení panu Evženu Policerovi, a tak máme v České Lípě opět trvalého jáhna. Svěcení byl přítomen i emeritní biskup z Hradce Králové, arcibiskup mons. Otčenášek, který při přátelské besedě na děkanství vzpomínal na dobu, kdy působil jako administrátor v Trmicích. Tehdy za ním profesor bohoslovecké fakulty, nynější biskup v Litoměřicích, vodíval do dubického kostelíka mládež a při bohoslužbách fungoval jako varhaník. Biskup Otčenášek se s nově vysvěceným jáhnem zase setkával při pouťích v Jablonném.

P. Jan Chmelář

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

Motto: Je to divný svět, divné věci...

(Voskovec a Werich)

...a divní lidé, co se nám sjíždějí do Prahy. Během září to byla sešlost majitelů světa, bytosti, které debatovaly o tom, co by se dalo vyřídit telefonem nebo luxusněji přes internet. Vozili se v limuzínách bratru v ceně desetinasobku auta, které si většina z nás nemůže dovolit a žvýkali vybrané pokrmy ze sumu (bez pití), která musí běžnému důchodci vydržet k zajištění obživy nejméně na týden. Zasedali na křeslech, do jejichž sedadel byl vháněn chlazený vzduch, aby se ve snaze pomoci strádajícímu lidstvu nezapotili.

Proti těmto bytostem se v ulicích srocovaly jiné lidské zjevy, které na požádání, za malý bakšiš a pote co byly zapnuty televizní kamery, metaly kameny, tropily humbuk, rozbíjely výkladní skříně a nosy policistů, kteří je zase na oplátku bili po hlavách jako druhdy Beneš Heřmanův sverepé Sasíky pod Hrubou Skálou.

K dovršení všeho byla teď v Praze „speciální mše“ v katedrále svatého Víta, – jak pravila veřejnoprávní televize – „uspořádaná“ pro směs hinduistů, jehovistů, machometánů, taoistů, zednářů, okultistů a postmoderních vyznavačů toho či onoho Velkého Ducha.

Mám z toho v hlavě zmatek a tanou mi na mysli všelijaké myšlenky. Myslím na Otce Pia, nyní již blahoslaveného. Mys-

lím, že jeho bohoslužba byla více než „speciální“, že to byl člověk, který zřejmě nahlédl někam dál, než to dokážeme my. A protože nepromluvil, asi to není až tak srandovní, kam ve svém poznání došel.

Myslím na sv. Františka, který více než zřetelně vnímal rozpory své doby a snažil se hledat jiné způsoby nápravy společnosti než pořvávání na ulicích Assisi a ničení hodnot.

A myslím na slova Pána Ježíše, který zcela kategoricky vzkázal těm či oněm potentátům všech dob: Kdo z vás chce být první, buď služebníkem všech.

Ve světě se děje něco nebláhného. Zdá se, že se suneme do doby, kdy budeme nejen všichni chroupat hamburgery a pit Coca-colu, ale budeme mít jakési univerzální náboženství, které vznikne zřejmě na základě obecného konsensu a kompilace vhodných myšlenek, vybraných hlasováním tak, aby to smysluplně vyhovovalo demokratickým principům... (zbytek si dočtete v kterýchkoliv novinách). Už se těším na tu předvolební kampaň, až si půjdeme volit Boha. To bude zábava lepší než ombudsman!

Za koho pokládají lidé Syna člověka? Za jiného z proroků? Stává se křesťanství jednou z položek nabídkového katalogu supermarketu v oddělení náboženství – nabídka – poptávka? Je víra zboží? Je Kristus na prodej? Kolik stojí spása?

Nevím, jestli bychom si – my co hřešíme, chodíme jakž takž

do kostela a jako Nikodém posloucháme slova Pána Ježíše, aniž jim kloudně rozumíme, neměli dát závazek, že dejme tomu každé ráno po vyčištění zubů řekneme: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“.

Měli bychom si tu svoji chartrnou a nedokonalou víru asi trochu více kontrolovat. Zvláště ve světě, v němž se zdá, že Bůh jako kdyby čím dál více mlčel. Což by konec konců mohl být z Jeho strany velmi vtipný a elegantní trest.

Jsou tu zjevné jisté příznaky, jistá znamení doby. Jak je pojmenovat? – Jak je pochopit? Jak se k nim postavit? Jistý přední teolog naší země nedávno pravil: mlčet – trpět – doufat. Je to platná směrnice? A je to jediné řešení?

O katolické církvi se v poslední době ví v profánní společnosti pouze to, že se ústy toho či onoho představitele tam či onde permanentně omlouvá za ten či onen hřích, spáchaný bona fide za onoho času. Osobně mne to už přestává bavit, protože ty omluvy jdou stejně do hlucha a církvi se také nikdo neomlouvá za příkoří páchaná až do dnešního dne, a navíc zcela úmyslně, cíleně a veřejně. A to i v naší zemi.

Soudím, že lidská společnost se dostala na pomezí, kdy se musíme rozhodnout, zda bude-

me sdílet osud svého bližního ve stále se zmenšujícím prostoru naší zeměkoule. Protože druhým řešením je vykročení k záhubě a třetí cesta neexistuje.

Je povinností církve, povinností křesťanů a konec konců povinností každého z nás vnímat znamení doby, přemýšlet o nich a také se podle toho chovat. Církvi se nikdy v historii z dlouhodobého hlediska nevyplatilo, pokud se snažila brát ohledy – tu na urozený původ, tu na rasový či třídní profil a zvláště na solventnost (!) té či oné celebrity příslušné doby. Od středověku až do doby nedávné najdeme mnoho případů, kdy se stala církev nevolníkem té či oné V.I.P. Dostat se na podobné scetství je jedním z největších nebezpečí, které by církve mohlo v budoucnu potkat.

Blíží se doba adventní a to Izalášovo proctví o lidu bloudícím v temnotách mi už dávno nepřipadalo tak aktuální. Jenom s tím rozdílem, že veliké světlo, které tentokrát bloudící a nemyslicí dav vidí, je billboard s reklamou. A nejsem si jist, zda právě na něco takového nemyslel svatý Pavel, když upozorňoval, že jinak „přijde čas, kdy již nebudou chtít slyšet“ (2 Tim, 4).

Kéž bych se mýlil!

Jiří F. Toman, Praha

„Třetí sloka“

Vážená paní Pištěková,
reaguji na Vaši prosbu v posledním čísle Zdislavy, a i když nepatřím ke zpěvákům z Horní Police, třetí sloku „Mado-ny“ znám. Nevím, jestli je stejná s tou, kterou jste slyšeli, ale u nás na jižní Moravě zpíváme tuto:

3) *Tolikrát nám připomínáš, co sám Ježíš přikázal obrácení, život z víry, aby každý dokázal. Přijímáš nás za své děti jako tenkrát pod křížem, kde tě Ježíš v Janovi dal i nám všem.*

S pozdravem

Markéta Kolářová

PTP PTP PTP PTP

Vzpomínky na slavnou zbraň naší lidové armády

Snad by se dalo ještě připojit, že jsme – my nespolehliví – byli ubytováni v bývalém semináři v Hradci – zřejmě abychom nenakazili ty spolehlivé. Cítili jsme se tam navýsost dobře. U semináře byla ještě seminární zahrada, dokonce s lurskou kapličkou, takže jsme si tam mohli dělat meditaci. Zahrada končila vysokou zdí, za níž bylo město. O tu zeď byl opřen vysoký žebřík. Nemusel nás nikdo poučovat, proč tam ten žebřík zrovna „náhodou“ stojí. Tudíž jsme se snadno mimo bránu dostali do města, i na mši svatou a podobně. Jenže jednou nějakého velitele napadlo spočítat vojáky tohoto našeho „elitního“ útvaru – a tři mu chyběli. Když pak zjistili, kteří jsme ti tři byli, šli jsme zrovna na Nový rok po službě do vězení na tři dny. Ale ne-

bylo k zahoezení začít nový rok meditací v klidu vězení.

Předtím byly Vánoce a troufli jsme si požádat velitele roty – byl jím rozumný důstojník, Slovák, zda bychom mohli jít na půlnoční. Kupodivu souhlasil, když slíbíme, že se v pořádku vrátíme. Slib jsme splnili, a tak jsme se my nespolehliví dostali i na půlnoční, kdežto ti „spolehliví“ museli prožívat Vánoce za pokrokové hudby na kavalcích.

Jenže po dvou letech vojny zjistil ministr Čepička, že těch nespolehlivých, vojensky organizovaných jsou již tisíce – a protože nikdo nesměl být propuštěn do civilu, dokud se nestal spolehlivým, každým rokem jich přibývalo. Tak rozhodl propustit většinu těchto nespolehlivých,

kteří měli už dva roky vojny za sebou, do civilu, takže i já jsem naprosto nečekaně, zrovna na svátek sv. Kateřiny 25. listopadu 1953 vyměnil zelené oblečení za oblečení normálního občana.

Tím však věc neskončila. Jelikož měla armáda málo lékařů, nařídil zároveň tentýž ministr, že prověřeni lékaři z mého ročníku dostanou „paragraf“ a budou dál sloužit další 4 roky! Takže moji prověřeni kolegové, kteří se těšili do civilu a litovali mě, že musím zůstat na vojně (říkali jsem DKR – do konce režimu) – byli najednou smutní a otrávení z této čestné důvěry pracujícího lidu – a pak jsem je zase litoval a těšil já. Šest roků na vojně – to bylo jako za starého Rakouska, to už jim většinou nestálo za to uvažovat o civilu.

Během 24 hodin takový obrat! Jak se i za totality osvědčilo netajit se svým názorem! Byla to náhoda?

MUDr. Ladislav Kubíček

Litoměřický biskup Mons. Josef Koukl jmenoval nové kanovníky Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích. Stávající kanovník Mons. Milan Bezděk byl jmenován děkanem kapituly a novými kanovníky byli jmenováni P. RNDr. Jaroslav Macoun CSc. a P. MUDr. Ladislav Kubíček.

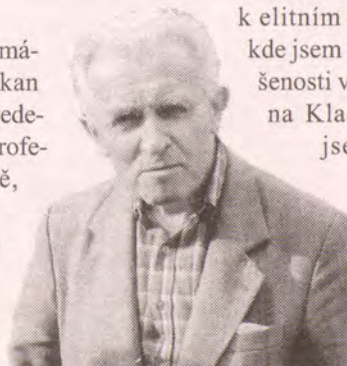
Slavnostní instalace nových kanovníků a děkana kapituly se konala za účasti celé kapituly a velkého počtu věřících laiků 6. listopadu 2000 v katedrále sv. Štěpána.

Životopis P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Narodil jsem se 3. 1. 1926 v Rachově na Podkarpatské Rusi, tenkrát v Československu, postupně v Maďarsku, pak v Sovětském svazu a nyní na Ukrajině. Pokřtěn jsem byl v Rachově – tenkrát v Košické diecézi – vodou Tisy doma, protože pro velkou zimu si netroufali mě odnést do kostela. Výuka náboženství ve škole byla jednoduchá: farář byl Maďar a nerozuměl česky a já nerozuměl maďarsky. Rodiče mě naučili se modlit, ale do kostela nechodili. Gymnázium jsem studoval v Brně, kde jsem se stal minist-

ranem u sv. Tomáše jako náš děkan P. Bezděk, pod vedením nynějšího profesora v Prešově, Novotného.

Maturoval jsem v roce 1945 – po ročním přerušení v důsledku německé okupace – a začal studovat medicínu. V roce 1948 jsem začal studovat zároveň teologii v Brně. V tomtéž roce jsem byl vyloučen ze studia medicíny a pracoval jsem jako pomocná síla v nemocnici v Moravské Třebové a zároveň jsem vedl Ka-

tolickou akci mezi studenty. Na příkaz ministerstva jsem po roce pokračoval ve studiu medicíny a promoval v roce 1950. Působil jsem pak jako lékař na různých místech jihlavského kraje.

Mezitím jsem prodělal základní vojenskou službu, kterou jsem nastoupil ve Škole pro důstojníky v záloze, ale při prověrce jsem byl přerazen k elitním útvarům PTP, kde jsem také získal zkušenosti v práci na šachtě na Kladensku. Vojnu jsem ukončil na svátek sv. Kateřiny v hodnosti vojína. V roce 1959 byl se mnou rozvázan

pracovní poměr ve státním zdravotnictví pro nepřátelský poměr k lidově demokratickému zřízení a nastoupil jsem na brigádu na šachtě v Karvině, kde jsem absolvoval havířský kurz. Tam jsem byl také zatčen – údajně jsem byl vedoucím dvou protistátních skupin, kte-

ré se však scházely jen k modlitbě a náboženské činnosti. Byl jsem odsouzen pro podvracení republiky. Po propuštění na amnestii jsem pokračoval v práci na šachtě a po úmrtí maminky jsem přešel do Kamenoprůmyslu v Letovicích, kde jsem v Závodní škole práce získal kvalifikaci lisovače a brusiče umělého kamene.

Mezitím jsem byl tajně vysvěcen na kněze biskupem Trochou v Praze a v roce 1969 jsem byl ustanoven do duchovní služby, kterou jsem vykonával na různých místech diecéze.

Jelikož jsem byl krajským církevním tajemníkem Dlabalem označen za ne-socialistický kněz, mám radost, že mohu být připočten ke slavné svatoštěpánské kapitule právě v předvečer Velké říjnové revoluce.

Vidím v tom i důkaz vítězství pravdy nad pavědeckou lží, vítězství Boží vůle nad pýchou mocipánů, kteří mi v kriminále prorokovali, že do kostela přestanu chodit.

Pravda o Santa Clausovi

S blížícím se časem Vánoc řeší mnozí rodiče dilema: říkat dětem, že dárky nosí Ježíšek, Santa Klaus, nebo je postavit před méně romantickou, ale pravdivější skutečností, že jim dárky dávají sami? Následující text s touto tematikou prosím berte s humorem, protože tak byl také psán. Možná nám ale připomene, že Vánoce opravdu nejsou jen o dárcích, pozlátku a cukroví.

Na světě jsou asi dvě miliardy dětí (osob mladších 18 let). Protože Santa nenavštěvuje děti muslimů, hindů, židů a buddhistů, snižuje to počet navštívených na

15 %, čili asi 378 miliónu (podle Úřadu pro Populaci). Průměrná hodnota 3,5 dítěte na domácnost zname-

ná 108 miliónu domů, přičemž předpokládáme existenci alespoň jednoho hodného dítěte v každém. Díky různým časovým zónám pracuje Santa o Vánocích zhruba 31 hodin. Předpokládejme, že cestuje na západ (což je logické). Celkově to znamená 967,7 návštěv za sekundu. To znamená, že pro každý křesťanský dům s hodným dítětem má Santa asi 1/1000 sekundy na zaparkování saní, vysednutí, sestup krbovým komínem, naplnění ponožek, sněžení občerstvení, které pro něj bylo připraveno, výstup komínem, nasednutí do saní a pře-sun k dalšímu domu.

Když předpokládáme, že těchto 108 milionů domů je rovnoměrně rozloženo okolo země (což není pravda, ale postačí to pro naše výpočty), znamená to 0,78 mil mezi dvěma domy, celkově 75,5 miliónů mil, nepočítaje přestávky na umytí a odpočinek. To znamená, že se Santovy saně pohybují rychlostí 650 mil za sekundu (= 3000krát rychlost zvuku). Pro srovnání – nejrychlejší dopravní prostředek vyrobený člověkem, vesmírná sonda *Odyseus*, se pohybuje směšnou rychlostí 27,4 mil za sekundu a běžný sob dokáže běžet maximálně rychlostí 15 mil za hodinu.

Náklad saní je další zajímavý bod naší úvahy. Za předpokladu, že každé dítě nedostane dárek větší než středně velká

stavebnice *Lego* (asi jeden kilogram), pak saně vezou 108 tisíc tun, nepočítaje v to váhu samotného Santy. Na zemi utáhne běžný sob ne více než 150 kilogramů. I když zaručíme, že „létající“ sob unese desetinásobek normálního nákladu, let by nebyl možný s osmi, dokonce ani s devíti soby. Santa by jich potřeboval 72 tisíc. To zvyšuje hmotnost (bez váhy saní) o dalších 21 600 tun. Celkově se dostáváme na 130 tisíc tun, což je zhruba dvojnásobek váhy *Královny Alžběty* (lodi, ne vládkyně).

130 tisíc tun cestujících rychlostí 650 mil za sekundu vytváří obrovský vzduš-

ný odpor, který by zahřival povrch sobů a saní stejným způsobem jako raketoplán vstupující do atmosféry. Sobi ve vedoucím páru by absorbovali 14,3 triliónů joulů každý. Krátce řečeno, téměř okamžitě by shořeli, vystavujíc tak náporu pár za nimi a tvoříc mohutnou zvukovou explozi. Cely záprah sobů by se tak odpařil během 4,26 tisíciny sekundy, neboli během Santovy návštěvy v pátém domě.

Ale i kdyby toho nebylo, saně akcelerují z 0 na 650 mil za sekundu během 0,001 sekundy. Přetížení odpovídá asi 17500 násobkům normální pozemské gravitace. 125 kilogramů těžký Santa (a to by vypadal ještě celkem hubený) by byl přitlačen na sedadlo saní vahou 2 187 500 kilogramů okamžitě drtící jeho kosti a orgány, a to by ho změnilo na třesoucí se skvrnu růžového rosolu. Proto, jestliže Santa Claus existoval, je teď mrtvý. Smutné, ale realistické.

anonymní dílo internetové tvořivosti

Soutěž

Po nárůstu počtu soutěžících v minulém kole jsme čekali záplavu odpovědí. Přišlo jich ale jenom šest. Zato v tomto vánočním kole čekáme, že se zúčastní každý, kdo se dozví, o jaké ceny se hraje.

Výsledky 3. kola

Výsledky byly velice vyrovnané. Vyhodnocování bylo tentokrát dost obtížné, protože jsme museli posoudit, co je a co není české slovo. Stanovili jsme poměrně volná pravidla, a tak se objevily některé sporné výrazy. Proto se nedivte, že uvádíme méně slov, než jste si napočítali sami.

- 6. místo: Marie Vojáčková – 58 slov
- 5. místo: Markéta Kolářová – 61 slov
- 4. místo: Michaela Pavlů – 63 slov
- 3. místo: ELIŠKA SLADKOVSKÁ – 64 slov
- 2. místo: BARBORA SUČECKÁ – 70 slov
- 1. místo: JANA PEJČOCHOVÁ – 71 slov

Gratulujeme všem, protože rozdily jsou opravdu velice malé.

Čtvrté (vánoční) kolo

Všichni známe slova, která se pozpátku piší úplně stejně jako popředu, například „oko“, ale i „nepotopen“. V naší soutěži ale budeme hledat něco jiného, i když podobného. **Najděte co nejvíce slov, která napsána pozpátku vytvoří JINÉ slovo.** Obě slova musejí být česká a spisovná, ale mohou to být jakékoli slovní druhy (kromě citoslovců) v jakémkoli tvaru. Vlastní jména jsou povolena. Čím delší slova najdete, tím více bodů dostanete (3 písmena 1 bod, 4 písmena 2 body, 5 písmen 3 body, 6 písmen 4 body atd.) Tentokrát je úkol o něco těžší, ale můžete se těšit na skvělé

Ceny

Dopředu vám je neprozradíme (je to vlastně opožděný vánoční dárek, a o dárcích se taky dopředu nemluví), ale bude jich více a budou opravdu hodnotné. Tak nás nezklamejte a zúčastněte se, protože kdo ví, jestli nebudete jediní! A to by stálo za to...

**Uzávěrka soutěže je
5. ledna**